

at det var dette Hensyn, der havde ført til Nedsættelser paa 3—400,000 paa § 26 V i Fjor og i Forfjor, medens man kun forhøjer Kontoen med 57,500. Men den højtærede Minister maa dog gaa ud fra, at naar der i Fjor blev forlangt ca. 800,000 Kr. paa § 26 V til Nyanskaffelser af Materiel, vilde dette Beløb ogsaa være blevet nedsat uden Hensyn til, at man samtidig havde en Kasernebevilling. Nedsættelserne fandt nemlig ikke blot Sted, fordi der var en Kasernebevilling opført. Jeg tror, at det Beløb, som Flertallet gaar til, netop svarer til det skønssomme Hensyn, man i Fjor og i Forfjor tog. — Det var et ramrende Udtryk, der fremkom fra den højtærede Krigsminister angaaende Forslagets Afslutning: Lad os blot faa Forliget, saa kan det være det samme med Resten, saa kunne I senere ordne Sagerne! Ja, ogsaa jeg tror, det var den raadende Tankegang den Gang. Jeg var jo til Stede og havde Lejlighed til at lægge Mærke til det, og Tanken var: Lad os bare skynde os! Lad os lave Forliget, saa kunne vi senere ordne Sagerne! Men det Flertal, der lavede Forliget, fik ikke Lejlighed til at ordne Sagerne. Aaret efter sagde de nemlig: Lad os blot komme over Valget, saa kunne vi ordne Resten. — Da de kom over Valget, vare de imidlertid ikke i Stand dertil. Man kan ikke forlange, at vi, der kom ind som Flertal efter Valget, skulle paatage os at ordne de Sager, som de Herrer ikke fik ordnede i 1894—95. Vi forefandt den halvfærdige Ordning af Forsvarsvæsenet, som Flertallet havde ladet ligge. Vi vare fra vor Side ikke til Sinds at ville ødelægge Forsvaret. Vi ere ikke Forsvarsnihilister; men vi ønske en Ordning af Forsvarsvæsenet, der kan bestaa med en sparsomlig Statshusholdning. Vi ønske at ordne Forsvarsvæsenet saaledes, at Landet ikke faar saa trykkende Byrder, at de andre Formaal, som vi ogsaa ville arbejde paa, skulle lide derunder. En saadan Ordning længes vi efter, og vi ere villige til at tage fat paa en Forhandling om den. Men det kan ikke ske ved Forslag her paa Finansloven, hvor man snarere foregriber en endelig Ordning, derimod ved at tage Sagen op til en samlet Overvejelse. Vi tilbød i Fjor i Fællesudvalget

en saadan samlet Overvejelse, men det blev afvist fra Højres og Landstingets Side. Vi staa fremdeles paa samme Standpunkt, og derfor kunne vi ikke være med her til ny Bevillinger, der i Virkeligheden gaa ud paa at udvide eller udvikle Fæstningsvæsenet her i Landet. En stor Del af Krigsministerens Tale gik ud paa en Beklagelse af, at vi ikke ville udvikle Fæstningsvæsenet yderligere her i Landet. Det kunne vi imidlertid ikke gøre, og det er Grunden til, at vi skyde disse Bevillinger til Side. — Jeg skal nu nævne det af det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (Guldbrandsen) stillede Forslag. Det er jo en gammel Bekendt, som jeg ikke har Grund til at omtale videre. Stillingen her til er i Virkeligheden tagen, og Sagen er alt afgjort tidligere. Jeg skal derfor ikke dvæle derved. Dette Forslag minder imidlertid netop om, hvorledes Stillingen var, da vi kom herind efter Valget. Vi stode da over for en Fæstning, der var godkendt af dem, der sluttede Forliget. Nogle af dem sige nok, at den var ikke godkendt, men anerkendt; jeg forstaar imidlertid ikke Forskellen, der ligger i disse Ord. Vi stode altsaa over for en godkendt Fæstning og en Bevilling dertil, der var ført ind paa Finansloven. Vi kunde have stemt den ud og rejst Strid derom med Landstinget og Regeringen, men Sagen vilde derved blot være bleven den, at hvis den var bleven fastholdt af Landstinget og Regeringen — og derom tvivler ingen — vare vi komne til at sidde med en midlertidig Finanslov, hvorefter Bevillingen var bleven afholdt. Vi mente ikke, at Tiden var dertil, men vi forbeholdt os fremdeles Frihed til at komme til en virkelig Forhandling om hele Forsvarsvæsenets Ordning, naar Tiden kom dertil. Derfor lode vi den Bevilling staa, som var kommen ind paa Finansloven, og det er jo anerkendt fra alle Sider, at saadanne Bevillinger, som en Gang ere komne ind paa Finansloven, kunne ikke sættes ud igen af en af Parterne, men kun naar alle Parter ere enige derom. Dette er en Lærdom, som er saa gammel, at den er kendt af alle, sidst er den bleven anerkendt af det ærede Medlem for Assens (Berntsen) der med Hensyn til Forslaget om Avlscentrer, ganske rigtig sagde, at naar en